

Szabó Bogár Imre

Eltörött a szép pohár

1.

Lobbant egyet még a nyár
parkunk vörös aranyán.
Bomló illat lengte át
a kertet, a házat,
s a térre néző kis lakást.

2.

Álltunk a konyhám ablakában
nem is figyelve semmi másra,
csak erre az aranylásra,
erre a boldog haldoklásra.

És

akkor tört el a pohár.

Nem tudom, hogy volt, nem, ma már.
Szétpattant a szép pohár.

3.

Eltörött a szép pohár.
Kezemből hullt ki vagy talán
az asztal sarkán állva várt,
s balga módon – én számár! -
lesodortam ostobán,
míg bámultuk e lángolást?

Mindegy, nem mindegy, már talány.
Ami volt: nem lesz...

Hirtelen

széttárt karommal hirdetem:
mással is történt már ilyen!

De

a konyhám kövén szerteszét
csillog a fényes törmelék.
Műremek volt ez, s most szemét.

4.

Üres markomban ott a forma,
látom még, őrzöm, milyen pompa,
fenség, ragyogás, csengő csoda
volt!
De hát ez a csattanás, az otromba
zaj, rianás, majd a
ziháló csönd, s a dermedt konyha...

Zavartan állok, vajon hát mi szűnt meg?
Embert az Úristen ilyennel nem büntet,
hiszen egy pohár csak! – szólok és legyintek
feléd: semmi, nem fontos, de most már kitűnnek
arcomon egy sejtés fehér foltjai...

5.

Homlokom ráncolom, s hogy mindezt meg ne lásd,
elfordulok, mintha csak tennem kéne mást,
mintha útban volna a kredencen egy kis tál
(az a rózsamintás, üveg, de nem kristály).
Arrébb teszem, tolom, *szinte lököm* inkább.

Tétován mosolygok, s látom: a szemed
lesütöd a földre, régi kedvedet
satírozni kezdi ez a jelenet,
ez a semmiség, miközben az őszben,
a vastag avaron
a nyár még mindig hempereg, kavarog.

6.

Járjunk egyet,
gyere,
nem kell még kendő sem,
mondom kérve,
halkan,
s kicsit szégyenlősen.

7.

Mire megjövünk majd, újhold lesz, kelőben.

Csontos Márta

Diotima episztolája Hölderlinnek

Túl vagyok a repülési zónán.

A Hold kiégett
udvarán szennyes függöny
libben.

Torzóba farag a
szenvedély,

Nem talál helyet bennem
a csoda

Csinszka estéje Csucsán

Mellettem fekszel, mégis
oly nagy a távolság,
csak sziluettetd lángol
illatod csapásán.

Szakadt árnyékodban
sugárutat bont a sötét,
arcod üres Hold
szánalmam párnáján.

Neved lassan szétfolyik
a közöny szürke lapján.

Kijelölted helyed az ürességben.

Lilla-levél Csokonainak

Nem adok nevet a
pusztulásnak, -
nincs ölelő karod,
mely a fának lombot fűz.

Fogyó levegőbe öntve
kuporgok
a hallgatás törékeny peremén.

Nem érezhetlek, csak hangod
ölebe rejthetem magam.

Nem kerestelek, csak küldött
a titkok anyyala,
megmutatta, mit nem
kaphatok meg soha.

Csak az éjszaka sugara
marad, s benne illatod fonata.

Ilona a post mortem Kosztolányihoz

Csak a meztelen éjszaka
ölel, csak
a semmibe táguló
érintés lehet enyém.

Én megmaradni akarok,
megtisztul a mocsok
színes tintáimban.

Mégis, csak a semmi
kegyelme lehet enyém.
magamat égetve zuhanok.

Talpig feketében
szülöm újjá a Napot.

Oláh András

utolsó lélegzet

napról napra zordabb lesz a magány
eltűnődhetünk túnt idők szaván

zuhog a zápor – sötétlő örvény –
falba vert fejhez faragunk törvényt

halomnyi nincsünk kénköves pokol
– tó jegén a lék is csak minket okol

fanyar kedvvel Isten odafent dohog
az est kelméjét átfestik e sorok

nincs aki feleljen – terjed a gyász –
sárgalázasan pereg a kalász

új offenzívába kezdett az élet
nem ad több esélyt a nyugati szélnek

rutinvizsgálat

szuszogva lendülne a láb
de a lépcsők alatta rettenve megállnak
– rutinvizsgálatnak ígérkezett
de máris kihalt belőle a makacs igyekezet
pórusaiba száradt a múlt
s mint fekélyes arcok a szentképeken
belé savanyodtak az álmok
nem tud kompromisszumot kötni a fénnel
a kórházi lépcső vaskorlátjának indáit értelmezi
a föléltné bűnöket az átaludt gyűlöletet
és tanácstalanul áll a fogyó nap alatt

az utolsó nap

átfutod az apróhirdetéseket s amit
a kockázatokról és mellékhatásokról tudni kell
künn elsimulnak az eső verte kráterek
magával ragad a feltarthatatlan zuhanás
saját csalásaidban élsz
hideg vagy és közömbös
– eltévedtem benned
összekuszálódtam mint repedések a fán
nem ismertem föl magányodat
s azt sem hogy ez az utolsó nap
csak azt láttam hogy egyre
gyarapszik benned a kisírhatatlan fájdalom

nincs magyarázat

zsarolásodnak engedelmeskedtem
akartam hogy győzhess egészen
száraz szemekkel bámultam lázas arcodat
s ahogy hátrahanyatlott a test
éreztem a fahéjas alma illatát
de nyoma veszett annak a balatoni nyárnak
és megszöktél te is: „*ne keress* – mondtad
– *nincs rám magyarázat*”

Farkas Gábor

Anyám

anyám gondolatai
ki tudja, merre járnak
anyám gondolatai
szél cibálta faágak

anyám tekintetében
szép érlelődő szavak
anyám tekintetében
bocsánatok omlanak

mit mondjak még, menne már
keresem a szót – hiába
két fekete szembogár
és csend marad utána

Édesanya

Édesanya
szavakat fon kosárba
és a hangok
rásimulnak
mind a fonott kosárra

Édesanya
dalt ültet el a kertbe
öntöz kacsol
egész nyáron
készül a dal-szüretre

Hallgatni

Hibákat akkor is, mikor
minden csendes irgalomban
bennem sír egy gyermek-mosoly –
mindig magára hagyottan,

mindig csak téged keresve,
mint e gyermek-mosoly párját,
mert ő benned, és te benne.
Az ember, ha semmit sem lát,

megy, amerre lelke hajtja,
és nem mer gondolni arra,
mi lesz, ha ez sem vezérli –

mi lesz, ha a szó nem elég,
ki hallgat el majd legelébb,
hogy szívünk halljuk dobogni...